

Ἡ Ἰρλανδή, ἥς τὴν προσοχὴν ἀπερρόβων τὰ διὰ-
τρητα ἄπερ ἐφαλίδιζεν ἐν τριχάπτῳ, ἐτήρησε σιγὴν.
Ἦκούετο μόνον ψαλίδος τριγμὸς προσόμοιος πρὸς
τὸν κυδισμὸν νοστίων στρουθῶν.

— Δὲν πιστεύετε βεβαίως, ἐπέμεινε λέγουσα ἡ
νεάνις ἐν μεγίστῃ ταραχῇ, ὅτι θὰ λάβῃ ὑπὸ σπου-
δαίαν ἐποψὴν τὴν βλακείαν μου αὐτήν. Πρέπει νὰ
ψύγῃ· τὸ εἶπε. Θ' ἀπέθνησκον ἐξ αἰσχύους ἂν τὸν ἐπα-
νέδλεπον αὐρίον. Δὲν νομίζετε ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ;

— Τοῦναντίον νομίζω ὅτι θὰ τὸν ἐπανιδώμην λίαν
πρωί, δεσποινίς.

— Ἐννοεῖτε ὅτι μεταβαίνων εἰς τὸν σταθμὸν θὰ
ἐλθῇ νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσῃ.

— Ὁ κ. δὲ Σενάκ δὲν σκοπεύει ν' ἀναχωρήσῃ, ἂν
δὲν ἀπατώμαι.

— Ἀλήθεια! πιστεύετε ὅτι ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὸν
ἀδελφόν μου;

Ἦκούσθην καὶ αὐτὴς τῆς ψαλίδος ὁ σαρκαστικὸς
θορύξ.

— Πρὸς Θεοῦ! μίστρες Κράου, ἀπαντήσατέ μοι
ὅταν σᾶς ὁμιλῶ. Τί φρονεῖτε;

— Νὰ σᾶς τὸ εἶπω λοιπόν, κόρη μου, ἀφ' οὗ τὸ θέ-
λετε. Φρονῶ ὅτι ὁ κόμης δὲ Σενάκ σᾶς ἀνέκει ψυχῇ
τε καὶ σώματι.

Ε'.

«Δοκιμαζέτω δ' ἄνθρωπος ἑαυτὸν εἴ τι τὸ κακὸν
ἐπραξε πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν πλησίον, πρὸς ἑαυ-
τόν . . . ».

Καὶ ἐν τῷ κρισίμῳ τούτῳ σημείῳ τῆς προσευχῆς
αὐτῆς ἡ Θηρεσία ἔλαβε πρὸ τοῦ εἰκονοστασίου θέσιν
ἥττον κοπιώδη, προβλέπουσα ὅτι ἡ φοβερά δοκιμασία
δὲν ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρας αὐτῆς. Ἡσθάνετο μεγάλην
ταραχὴν καὶ οὐδαμῶς ἀμφέβαλλεν ὅτι αὕτη ἡδρευεν
ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς· κατ' οὐσίαν οὐδόλως ἠδύ-
νατο νὰ εἴπῃ ποῦ ἀκριβῶς ἔκειτο τὸ λεπτόν τοῦτο
ὄργανον τοῦ ἠθικοῦ αὐτῆς ὄντος. Οἰκτεῖρωμεν τοὺς
εἰδότας τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῆς καρδίας, τοῦ στομάχου
καὶ τοῦ ἥπατος· βεβαίως εὐρέθησαν ἐνίοτε ἡναγκα-
σμένοι νὰ ἐπιθέσωσι καταπλάσματα.

— Τί λοιπόν κακὸν ἐπραξα σήμερον; διεννοεῖτο ἡ
Θηρεσία. Ὅτι ἡμάρτησα οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία· ἄλλως
δὲν θὰ ἦμην δυσηρεστημένη κατ' ἑμαυτῆς. Ἀλλὰ
κατὰ τίνας τὸ ἡμάρτημα τοῦτο ἐπραξα; Κατὰ σοῦ,
Θεέ μου; νομίζω ὅχι· σὲ ἀγαπῶ πιστῶς καὶ δὲν
πταίω ἐγὼ ἂν εὐρίσκωμαι εἰσέτι μεταξὺ τῶν μα-
ταιότητων τοῦ κόσμου, ἂν φέρω μεταξωτὰς ἐσθῆτας
καὶ ἂν ἔκαμα σήμερον τερπνότατον περίπατον. Μεθ'
ὅλα ταῦτα δὲν ἐλείψα, Θεέ μου, νὰ εἶπω ἐντὸς τῆς
ἀμάξης τὴν προσευχήν μου, καθ' ὃν καιρὸν οἱ κύριοι
συνωμίζουσιν.

Ἐκοῦσα ἀκουσα ἤρξατο συνομολογοῦσα ὅτι ὁ ἔτε-
ρος τῶν «κυρίων» δὲν ἦτο ἄσχετος πρὸς τὴν δυσθυ-
μίαν, ἥς τὸ αἷτιον ἀνεζητεί.

-- Διότι, τέλος πάντων, ἄνευ ἐμοῦ ἀνεχώρει! Ὁ
λόγος, ὅστις με διέφυγεν . . . Ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐ-
κείνην τὸν ἀδελφόν μου μόνον ἐσυλλογιζόμην, ναί,
Θεέ μου, τὸ γνωρίζεις, ἐκείνον μόνον. Ὁ φίλος του
τόσον πολὺ τῷ ὠφέλεισεν· ἐνθαρρύνει καὶ τὸν ἀπελπιν
αὐτόν, ὅταν διὰ τοῦ ἀδόλου αὐτοῦ βλέμματος οἴοναι

λέγῃ: «Ἐλπίζε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, τὰ πράγματα
θὰ προβῶσι κατ' εὐχὴν».

Οὕτως ἡ Θηρεσία, τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς ἑαυτὴν
συλλαγεμένη, ἐξήταζε πρὸ τοῦ Θεοῦ τὴν συνειδήσιν
αὐτῆς, ταῦτοχρόνως δὲ καὶ τὰ προσόντα τοῦ Ἀλ-
βέρτου δὲ Σενάκ, ἀφ' ὧν μετέβη καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν
τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ, μίαν μόνην κατ' αὐτοῦ
μομφὴν ἀνευροῦσα ὅτι εἰσελθὼν εἰς τὴν μονὴν δὲν
παρέμεινεν. Ἀλλ' οὐ δέδοται πᾶσι φέρειν ἀπ' αὐτοῦ
ἡδὴ τοῦ γήνιου κόσμου ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν σφρα-
γίδα τῶν ἐκλεκτῶν. Ἐσκέψατο τότε ὅτι ὁ νέος ἐκεῖ-
νος βεβαίως ἠθέλην ἀπολῆσαι τὴν δίκην του.

— Δὲν ἡμάρτησα πρὸς τὸν πλησίον, διηρωτήθη,
γινομένη παραίτιος τῆς θυσίας τῶν συμφερόντων
αὐτοῦ; Ὁχι, ἐπειδὴ μένει χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μου
. . . . ἂν μὲν.

Αἰφνης ἀνένηψεν ὡς ἐξ ὀνείρου· ἐνόμισεν ὅτι ἡ-
κουεν ἔτι τὴν φωνὴν τῆς μίστρης Κράου λεγούσης
αὐτῇ·

— Ὁ κόμης δὲ Σενάκ σᾶς ἀνέκει ψυχῇ τε καὶ σώ-
ματι.

— Ὡ Θεέ μου! εἶπεν ἐνθέρμως δεομένη, εὐδό-
κησον νὰ ψύγῃ! Ἐὰν αὐρίον κατὰ τὴν ὥραν ταύ-
την ἦναι μακράν, ὑπόσχομαι νὰ γράψω εἰς τὴν θείαν
μου διὰ νὰ μοι ἀνᾶψῃ μίαν μεγάλην λαμπάδα ἐν τῷ
ναφ τοῦ μοναστηρίου. Τί πλέον δύναμαι νὰ πράξω,
Θεέ μου!

Καὶ βεβαίως οὐδὲν πλέον ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ νὰ
κατακληθῇ, νὰ σδέσῃ τὸν λύχνον καὶ νὰ προσπαθῇ-
σῃ νὰ κοιμηθῇ λέγουσα προσευχάς. Ἀλλὰ τὰ θεοτο-
κία ἐκράτουν αὐτὴν ἐξυπνον ὥσθι ἀνεγίνωσκε δρα-
ματικωτάτην μυθιστορίαν καὶ ἐν τῷ σκότει τοῦ δω-
ματίου σύντρομος ἀνεπλάσσετο μυστηριώδεις κρό-
τους. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας παρειδύσαν διὰ τῶν πα-
ραπετασμάτων ἀνεθάρρυνεν αὐτήν.

— Ἡ μίστρες Κράου εἶναι αὐτόχρονη ἀνόντος!
Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἡ θεία μου ἔχει τόσην πρὸς
αὐτὴν ἐμπιστοσύνην! Ὁ ἡ ψύγῃ· τὸν βλέπω ἐτοι-
μαζόμενον. Ὁ ἀδελφός μου, ὅστις εἶναι γνώστης
αὐτῶν τῶν πραγμάτων, λέγει ὅτι ὁ φίλος του Σενάκ
εἶναι ἀνώτερος . . . ἀδυναμιῶν τινων. Ἐν πάσῃ
περιπτώσει, ἂν τολμήσῃ δι' ἐνὸς βλέμματος νὰ μοι
δείξῃ ὅτι ἔμεινε χάριν ἐμοῦ, δύναμαι νὰ τῷ δείξω
ποία τις εἶμαι — καὶ εἰς ποῖον ἀνέκει.

Ἐνεδύθη ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὴν φορὰν
ταύτην ὅπως ἦναι ἐτοιμὴ πρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον καὶ
μετέβη παρὰ τῷ ἀδελφῷ. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία ἐκεῖ.

— Δὲν ἐκοιμήθην, ἔχω πυρετόν, αἱ δυνάμεις μου
ἐκλείπουν, δὲν μοι μένει πολὺς καιρὸς! Γρήγορα, κα-
λὴ μου, θὰ μείνης ἐλευθέρα· ἄλλως δὲ τί σὲ ἐμποδί-
ζει; Ἐπίστρεψον εἰς τὸ μοναστήριόν σου ὅταν θέ-
λῃς. Τί θὰ κάμῃς ἐδῶ κατὰμονος μετὰ τῆς μίστρης
Κράου ἐνώπιον ἐνὸς φερέτρου; Πρὸ πάντων σὲ πα-
ρακαλῶ, νὰ μὴ μεταφέρουν τὸ σῶμά μου εἰς Γαλλίαν·
ὡς με θάψουν ἀδιάφορον ποῦ . . .

Ὁ Χριστιανὸς ἐξηκολούθησε κατὰ τὸ πένθιμον
τοῦτο ὕψος, τόσον πολὺ ὥστε ἡ Θηρεσία ἔταξε δύο
λαμπάδας ὅπως μὴ προφθῇ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ὁ
Σενάκ, διότι ἐξίστατο ἡδὴ τῶν φρενῶν.

Χειρότερα ἀπέβησαν τὰ πράγματα ὅτε ἐπεδόθη τῷ

Κιλζιάν ἐπιστολὴν ἡγεύουσα τὸ σῆμα τοῦ Shepherd's Hotel.

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐπιστολὴν, ὁ καλὸς μας Σενάκ μοι γράφει τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς του· ἠθέλησεν ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποφύγῃ τελευταίαν τινὰ ἀγγρεία. Οἱ φίλοι καὶ οἱ σκύλλοι ἀποφεύγουν τὴν ὁσμὴν τῶν ἀσθενῶν. Ἐχει δίκαιον, καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον. Ὑπαγε, σύντροφέ μου, κατευόδιον καὶ οὐριον ἄνεμον ! Ἐπωφελήσῃ τὴν υγίειάν σου καὶ τὴν ζωὴν σου !

Καὶ μετὰ ῥόδου καὶ λυσιπύργου συνέπτυξε τὸν φάκελλον διὰ τῶν συνεσπασμένων αὐτοῦ χειρῶν· ἀποτόμως δὲ ἔρριπεν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ, ἀλλ' εὐτυχῶς προσκρούσασα κατὰ τοῦ πυροστάτου ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἡ Θηρεσία ἀνεκοιμήθη· μίαν ὥραν ἀκόμῃ εἰς διήρηκε ἡ ἀδεαίωτος αὕτη, θὰ ἠσθάνει· λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν εἶπε τῷ ἀδελφῷ :

— Μὴ ἔσθ' ἄδικος πρὸς τὸν κ. δὲ Σενάκ. Σὺ δὲν ἠθέλησας νὰ ἐπανέλθῃ. Πρέπει ν' ἀναγνώσῃς τὴν ἐπιστολὴν του· ἴσως θέλει ἀπάντησιν.

— Αἱ ! ἀνάγνωθι σύ, ἂν ἀγαπᾷς, εἶπε χαλεπαίνων ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Θηρεσία ἤνοιξε τὸν φάκελλον, πρῶτον δ' ἐπὶ ζωῆς τῆς ἠσθάνθη τὴν χεῖρα αὐτῆς τρέμουσαν ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ ἐπιστολῆς γραφείσης ὑπὸ ξένου. Ἀπὸ τῆς πρώτης ὅμως γραμμῆς ἡ χεὶρ ἔπαυσε τρέμουσα, ἀλλὰ ζωηρὸν ἐρύθημα ἔβαψε τὰς παρειὰς αὐτῆς τόσον ὥστε ὁ ἀδελφός, ὅστις ἐβλεπεν αὐτὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ, ἐπληρώτησεν :

— Αἱ ! τί λοιπὸν σοὶ λέγει ; Φαίνεται ὡς ἐν ἐκστάσει.

Καὶ ὅμως οὐδόλως ἦν ἐν ἐκστάσει ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλζιάν. Δέον ὅρα γὰρ νὰ πιστεύωμεν ὅτι πᾶσαι αἱ γυναῖκες γεννῶνται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἡθοιοί ; Ὁ Ἀλδέρτος δὲ Σενάκ ἔγραφε τάδε :

« Καλέ μου φίλε,

Ἡ νύξ, λέγουσιν, εἶναι ἀγαθὸς σύμβουλος. Λέγω κατευόδιον εἰς τὸ πλοῖόν μου. Κατόπιν ὥριμου σκέψεως κρίνω ὅτι εἶναι προτιμότερον δι' ἐμὲ νὰ μὴ ἦμαι παρὼν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ὑποθέσεώς μου. Γνωρίζων ἑμαυτὸν φοβοῦμαι μὴ ἐν πάσῃ ἐναντιότητι — καὶ τοιαύτη θὰ ὑπάρξῃ βεβαίως — ἀπαντήσω προκλητικῶς καὶ διαθέσω οὕτως ἐναντίον μου τοὺς δικαστάς. Ἀλλως δέ, ὅτι δῆποτε κἀν ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα, θὰ διανοηθῶ· «Ὅσον ἀνόητος ἦμιν θυσιάσας τὴν Αἴγυπτον ! Οὐδὲν ἐκέρδησα, ἢ τοῦλάχιστον οὐδὲν θὰ ἔχαγον εἰάν ἐπραττον κατὰ τὴν φαντασίαν μου». Ἐπομένως διαχειμᾶζω ἐδῶ, ἐννοεῖται δὲ ὅτι θὰ βλέπωμεθα καθ' ἐκάστην. Καὶ πρὸς ἑναρξιν συγγενματίζω τὸ ἐσπέρας μεθ' ὑμῶν. Τὴν ἡμέραν θὰ ἦμαι ἀπασχολημένος πρὸς παρασκευὴν ἀνευτέρως κατοικίας».

— Ὅλος καὶ ὅλος, εἶπεν ὁ Χριστιανός, ὁ ἰδιότροπός μου Σενάκ. Ποτὲ δὲν ἤξευρε τὴν προτεραίαν τί θὰ ἐπραττε τὴν ἐπιούσαν. Ὅπως δὲ ποτε, εἰς εὐρίσκῃ τὰ πλοῦτά του ὑπερβολικά, τοῦτο εἶναι ἰδική του ὑπόθεσις. Τὸ καθ' ἡμᾶς θὰ ἔχωμεν ἓνα σύντροφον ἐράσιμον, εὐγενῆ, ἐγκυκλοπαιδικὸν ὀμιλητὴν, πάντοτε σχεδὸν εὐθυμὸν. Ἐπειτα, καὶ τοῦτο ἀποτε-

λεῖ μεγάλαν περὶ σοῦ φροντίδα τῆς Προνοίας, ποτὲ δὲν θὰ προσέξῃ εἰς σὲ ἢ τοῦλάχιστον ὅσον θὰ προσέξῃ καὶ εἰς ἄνδρα. Ἐν τοσοῦτῳ ἠδύνατο ὁ φαῦλος νὰ ἔλθῃ νὰ συμψάγωμεν καὶ τὴν μεσημβρίαν.

Ὅτε ἡ Θηρεσία ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἠσθάνθη τὴν ἀπενθάρρυνσιν, ἥτις καταλαμβάνει τὸν ἔχοντα πρὸ αὐτοῦ ἀδιάλυτον τολῦπωμα. Ἐνόμιζεν ὅτι οὐδέποτε θὰ κατάρθουν νὰ διευκρινίσῃ τὰς ἰδέας αὐτῆς καὶ ἀπεφάσισε τὸ πρῶτον ὅπως ἀναθεῖναι τὰ πράγματα ὡς εἶχον εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, ὅστις οὐδέποτε ἐγκαταλιμπάνει τοὺς ἑαυτοῦ. Ἀλλ' ἀτυχῶς ἦν ἡμέρα τοῦ ταχυδρομείου, δι' οὗ ἀπέστελλε καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα τὰς πρὸς τὴν θείαν αὐτῆς ἐπιστολάς, ἀληθεῖς ἐξομολογήσεις, ὡς τοσοῦτω ἰερώτερον καθῆκον ἐθεώρει ν' ἀποστέλλῃ τακτικῶς δὲ εἰς οὐδένα ἄλλον κανόνα ἢν ὑποδεβλημένη. Καθόλου λοιπὸν πρὸ τῆς τραπέζης ἔγραψεν ἐπὶ ψύλλου κάρτου φέροντος τὸ σῆμα τοῦ τάγρατος : « Ἀγαπητὴ θεία καὶ σεβαστὴ πνευματικὴ μου μήτερ . . . ».

Μέχρι τούτου τὸ πρᾶγμα ἔβαινε καλῶς, ἀλλ' ἡ συνέχεια ἦτο οὐχὶ πολὺ εὐκόλος. Διὰ ποίων λέξεων νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ Ἀλδέρτου δὲ Σενάκ ; Νὰ μὴ ὀμιλήσῃ διόλου τὸ ἐθεώρει ὑποκρισίαν ἀναξίαν χρηστικῆς καρδίας· εἰάν ἀνεχώρει τὴν πρωίαν ἢ ἔκθεσις ἦτο προχειροτάτη· ἀναγραφὴ ἐν τῷ ἡμερολογίῳ μιᾶς ἀπλῆς συναντήσεως, σκιαγραφία μιᾶς εἰκότος, καὶ τὸ ζήτημα ἔλυνεν. Ἀλλὰ νῦν πόσαι περιπλοκαί ! Ὁφείλε νὰ ἐξηγήσῃ ὅτι μέλλων ν' ἀναχωρήσῃ δὲν ἀνεχώρησε καί, τὸ σοβαρώτατον, ὅτι ἔμεινεν ἄφοῦ εἶδε κλαίονσαν τὴν Θηρεσίαν. Διὰ ποῖον ἀκριβῶς λόγον ἀφῆκε ν' ἀποπλεύσῃ τὸ ἀτμόπλοον ἀνευ αὐτοῦ ; Ἐκ φιλίας πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἐκ συμπαθείας πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἢ μᾶλλον . . . διὰ τὸν λόγον, ὅστις ἐκαρφώθη εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μίστερος Κράου ; Ποῖος ὁ σκοπὸς του ; Ν' ἀνακουφίσῃ ἓνα ἀσθενῆ ἢ ν' ἀποτρέψῃ μίαν εὐσεβεῖ ψυχὴν τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ; Ἀλλὰ τότε νῦν, ἡ πολιτεία αὐτοῦ ἦν κατὰ πάντα ἀνεπίληπτος. Ἡ ἐλλειψὶς παντὸς ὑπαινιγμοῦ ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ, ἡ λελογισμένη βραδυτὴς αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ ἐπανίδῃ τὸν οἶκον, οὐδὲν τούτων ἐδείκνυνεν ἄνθρωπον ἀπεκδεχόμενον ἀμοιβῆς ἢ ἔστω καὶ μόνον ἐν εὐχαριστίᾳ.

— Νομίζω, ἐσκέψατο ἡ Θηρεσία, ὅτι δίκαιον ἔχει ὁ ἀδελφός μου· ὁ φίλος του εἶναι ἀπλοῦς ἰδιότροπος, καὶ οὐδεμίαν ἐπείγουσαν ἀνάγκη ὑπάρχει νὰ ζητήσῃ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ προσευχὰς τῶν ἀδελφῶν μου.

Καθισυχάσασα ὀλίγον ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν καὶ μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γέφυματος τὴν διάνοιαν καὶ τὴν γραφίδα αὐτῆς δὲν ἔλαυσεν ἀπασχολῶν ὁ ὑποχρεωτικὸς καὶ γενναῖος Σενάκ.

— Τὸ ἐσπέρας, διενόηθη, θ' ἀρχίσω νὰ προσεύχωμαι διὰ νὰ κερδήσῃ τὴν δίκην του. Κατ' αὐστηρὸν δίκαιον τῷ χρεωστούμεν τοῦτο.

Ἐνῶ ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλζιάν ἔγραφε πρὸς τὴν θείαν αὐτῆς ὁ Ἀλδέρτος περιεπλανᾶτο περὶ τὸ Ἐσδοκιεὺς πρὸς διασκεδάσιν τῶν ὥρων τῆς μοναξίας, τοιαύτας δ' εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τὰ ὀκτώ. Θὰ ἐψευδομέθα λέγοντες ὅτι ἠσθάνετο μεταμέλειαν τινα ἐπὶ τῇ ληθθείᾳ ἀποφάσει, ἀλλὰ βέβαιον εἶναι ὅτι μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς ψυχρότερον βλέπων τὰ πράγματα ἀπνύθυνεν ἑαυτῷ εἰρωνικώτερά πως συγχαρητήρια

ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ νεανικῇ ὁρμῇ, διερωτώμενος ταυτοχρόνως·

— Καὶ ἔπειτα; Τί τάχα ἐκ τούτου θὰ κερδήσω;

Βεβαίως οὐδὲν ἀνέμνε νὰ κερδήσῃ ἐκ τοῦ νεανεύματος τούτου, ἀλλ' ἡσθάνετο ἡδονὴν τινα ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει αὐτοῦ, οἷαν ἡσθάνθη ἀναρριχηθεὶς τὴν προιεραίαν ὑπεράνω τοῦ Χέοπος. Οὐδὲν ἐκέρδησεν ἢ ὅτι ἡδύνατο νὰ εἴπῃ:

— "Ἐπραξα ὅ,τι σπάνιοι ἄνθρωποι ἔπραξαν!

Πολλὰ ἀφιλοκερεῖς ἢ τολμηραὶ πράξεις εἶσι πράγματι ἠθικαὶ ἀναβάσεις ἀνευ ἄλλης θετικωτέρας ἀμοιβῆς.

Ταῦτα διενόετο ὁ Ἀλδέρτος· θὰ ἀνεσκήρτα ἐάν τις εἰσπείρῃ ὅτι ἔμεινε χάριν τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν τῆς Θηρεσίας δὲ Κιλλιαν καὶ οἷονε ἀταπαντῶν εἰς τὴν παρ' αὐτῆς γενομένην αὐτῷ πρόκλησιν. Καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ εὐρίσκητο κεκρυμμένος ἐν τινὶ γωνίᾳ ὅπως βλέπῃ τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς, ὅτε ὁ ἀδελφὸς ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ.

Μάτην οἱ ὀνηλάται τοὺς ὄνους μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ ἀνιωμένου ἀροστολάνου προωθοῦντες προέτεινον αὐτῷ ἐκδρομὰς εἰς τὰ τεμένη, εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὴν ἀκρόπολιν, εἰς τοὺς τάφους τῶν χαλιφῶν. Εἰς μόνος ὁρόμος — τοῦτο δὲ λίαν ἐμπιστευτικῶς ὁ γράφων λέγει πρὸς τοὺς ἀναγνώστας — ἡδύνατο νὰ δελεάσῃ αὐτόν, ὁ ἄγων πρὸς τινὰ οἰκίαν τῆς λεωφόρου Βουλὰκ, ἀλλ' ὥμοσε νὰ μὴ μεταβῇ πρὸ τῆς νυκτός. Ἀλλως δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἐν Παρισίοις δικηγόρον, ὅστις ἀνέμενε αὐτόν, πρὸς δὲ νὰ τηλεγραφήσῃ ὅπως ὁ ὑπὲρ τῆς καὶ ἀποσκευαί αὐτοῦ ἀποδιδοσθῶσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἀποσταλῶσιν εἰς Κάϊρον.

Ἐνῶ ἐξήρχετο τοῦ τηλεγραφεῖου μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ τηλεγραφήματος αὐτοῦ ἔστι πρὸ φωτογραφείου καὶ ἐπειδὴ ἀπόψεως τινὲς ἐφάνησαν αὐτῷ ἐνδιαφέρουσai, εἰσῆλθεν ὅπως ψυλλομετρήσῃ τὰ λευκώματα. Φωτογραφικὰ τινὰ ὁμοιώματα ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔτοιμα πρὸς παράδοσιν· τὸ ἐν τούτων ἀπεικόνιζε νεαρὰν Εὐρωπαίαν ἔχουσαν τὸ βλέμμα ὀξύ, βλοσυρὸν καὶ λαμπυρίζον, τοσαύτην δ' ἐνεποιήσεν αὐτῷ ἐντύπωσιν, ὥστε ἐφάνη ἐκτοτε λησμονήσας πάντα τὰ λοιπά. Ὁ φωτογράφος ἐπερωτηθεὶς εἶπεν ὅτι ἡ περικαλλὴς ἐκείνη γυνὴ ἐφωτογραφήθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἐλθοῦσα μετὰ μιᾶς φίλης καὶ δύο κυρίων, Γάλλων πάντων, ὅτι δὲν ἔδωκαν διευθύνειν εἰπόντες ὅτι θὰ ἦρχοντο οἱ ἴδιοι νὰ λάβωσι τὰ φωτογραφήματα. Ἀλλως δὲ δὲν ἐφαίνοντο βιαζόμενοι καὶ κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα ἦσαν ἐγκατεστημένοι ἐν Κάϊρῳ πρὸς μακρὰν διαμονήν.

Ὁ Σενάκ, οὐδὲν πλέον ἐξετάσας, ἐξῆλθε τοῦ φωτογραφείου καὶ εἶδε τὸ ὥρολόγιον αὐτοῦ ὅπως βεβαιωθῇ ἐάν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ μεταβῇ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ νὰ ἐπιβῇ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἥτις ἡδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς Ἀλεξανδρείαν πρὸ τοῦ ἀποπλοῦ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς, τοῦθ' ὅπερ ἀπῆλλαξεν αὐτόν τοῦ δυσχεροῦς διλήμματος τοῦ ἐκλέξαι μεταξὺ δύο κακῶν, μεταξὺ, δηλαδὴ, τοῦ ἀθετήσαι τὸν πρὸς τὴν Θηρεσίαν δὲ Κιλλιαν λόγον αὐτοῦ καὶ τοῦ διαμεῖναι ἐν πόλει ἐξωραϊζομένην ὑπὸ τοῦ προτύπου τῆς εἰκόνης, ἣν ἄρτι εἶδεν. Ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ὅτι τὸ πρότυπον τοῦτο ἦν αὐτὴ αὐτὴ ἡ

Κλοτίλδην Σωνέδ, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετωνομάσθη κυρία Κεστεμβέργ, ἀθετήσασα τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ γείνη κόμνησα δὲ Σενάκ.

Ὁ Ἀλδέρτος εἶχε γνωρίσει αὐτὴν ἐν ἀφανεί τινι ἐπαρχιακῇ γωνίᾳ, ἐξ ἧς οὐδέποτε ἐξῆλθεν ἡ νεάνις, ἐπειδὴ δ' ὁ Σενάκ ὥμοσεν οὐδέποτε νὰ νυμφευθῇ παρισιανὴν, παρέδωκε τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἔρμαιον εἰς τὴν ὡραιότατην καὶ ἀφελεστάτην κατ' ἐπιφάνειαν κόρην, ἥς ἡ ἰσχυροτάτη περιουσία ἦν ἐν ἔτι πλέον δι' αὐτὸν ἐγγύουον ὅτι θὰ τὴν ἐδέσμευε διὰ παντός δεσμοῦ καὶ δι' αὐτοῦ ἔτι τοῦ τῆς εὐγνώμοσύνης. Καίτοι δὲ οὐδ' αὐτὸς ἦν τότε πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ σχετικῶς διὰ τὴν Κλοτίλδην ἦτο σχεδὸν ἀνέλπιστος γαμβρός. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ὅπερ συνέκρινεν ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὑπῆρξεν ἐπαγωγότατον, ἐπὶ μακρὸν διαρκέσαν, οἱ δὲ φίλοι τοῦ Σενάκ διηρωτῶντο πολλὰκις ποῖος μυθιστοριώδους λόγος ἐκράτει αὐτόν ἐπὶ μῆνας ὅλους μακρὰν τῶν Παρισίων. Τέλος, μόλις ἡ Κλοτίλδην καὶ αὐτὸς ἔδωκαν ἀμοιβαίως τὸν λόγον αὐτῶν, παρισιανὸς ἐκατομμυριοῦχος ὀνόματι Κεστεμβέργ ἐφάντασθαι νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν πύργῳ γειτνιάζοντι πρὸς τὸν λιτὸν οἶκον τῶν Σωνέδ. Εἶχεν οὗτος υἱόν, ὅστις ἦν κληρονόμος ἡγεμονικοῦ, ὡς ἐλέγετο, πλούτου. . . . Μίαν ἡμέραν ἡ νεάνις μετ' ἀφάτου ἀπαθείας ἐξήτνησε παρὰ τοῦ ἀτυχοῦς Σενάκ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ δεδομένου λόγου, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ρενέ Κεστεμβέργ μετὰ τῆς νεάνιδος ἐπεχείρουν τὸ τῶν μελιμῆνων ταξίδιον.

Τοιαύτη ἡ ἀπιστία, ἥτις ἐμάρανε τὴν νεότητα τοῦ Ἀλδέρτου δὲ Σενάκ, ὅστις ὅμως ἦν ἐκ τῶν συγκρυπτόντων τὴν λύπην αὐτῶν ὡς ὄνειδος. Οἱ στενώτατοι αὐτοῦ φίλοι ἐμάντευσαν ἰσως κατ' οὐσίαν τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν προέδωκεν ὄνομα. Ἀλλὰ δὲ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἀνέλαβε πως ἡ τύχη, ἡ καθόσον, ἀποθανόντος τοῦ μόνου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, ὅστις ἐκληρονόμησε πλουσιώτατον θεῖον, εὐρέθη ὡς ἐκ τούτου κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Ταυτοχρόνως ὁ πενθερὸς τῆς Κλοτίλδης, καταστραφεὶς ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, πύτοχειριάζετο ὑπὸ τι δένδρον τοῦ παραδείσου αὐτοῦ.

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα οὐδόλως ἐξηφάνιζον τὸ θλιβερόν παρελθόν, οὐ ἡ ἀνάμνησις κατεδίωκεν ἀπὸ διέτις τὸν Σενάκ πανταχοῦ τῆς γήϊνης σφαίρας.

Ἀπὸ τοῦ φωτογράφου τοῦ Ἑσπεκίεχ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπως συνέλθῃ, βλέπων δὲ τις τὴν ταραχὴν αὐτοῦ, ὅτε διήρχετο τὸ ὑπέρμετρον κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐκείνην ὥραν προαύλιον θὰ ὑπελάμβανεν ὅτι ἦν ἐγκληματίας φεύγων ὅπως μὴ συναντήσῃ γνωστὰ πρόσωπα. Χάριτι θεῇ, ἡ Κλοτίλδην δὲν ἦτο παρούσα, ἀλλ' οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐν τοῖς καταλόγοις τοῦ ξενοδοχείου ὑπῆρχεν· ἐν πόλει ὅμως, οἷα τὸ Κάϊρον, ὅπου ὁ κόσμος ζῇ ἐν ὑπαίθρῳ, συναντήσις τις οὐδαμῶς ἦν ἀπίθανος, καὶ τὴν πιθανότητα ταύτην ἔτρεμεν ὁ Σενάκ διερωτώμενος·

— Τί ἄρα γε ζητεῖ ἐδῶ; Εἶναι ἀσθενής; Ἦκουσα ὅτι ὁ σύζυγός της κατεστράφη! Διὰ τί ἡ τύχη τὴν φέρει ἀντικρὺ μου; Τί ν' ἀποφασίσω; Πῶς νὰ φύγω ἀφ' οὗ ὑπεσχέθην νὰ μείνω; Πῶς νὰ μείνω ἔχων τὸν αἰώνιον φόβον τοῦ νὰ τὴν συναντήσω κατὰ τὴν γωνίαν ὁδοῦ τινος; Ὡ αἰσχος! Θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὴν ἀναζητῶ.

Ἐπὶ μακρὸν ἐδκέψατο, ἐπειδὴ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰθισμένον ἦν εἰς τὰς περιπετείας τοῦ βίου, εὗρε λύσιν τινά, τοσοῦτω κατ' αὐτὸν κρείττονα, ὅσῳ ἡ δύνατο ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς τὸν Κιλλιαν. Μετὰ ἔν τεταρτον ὥρας εἰσῆρχετο εἰς τὸ καπνιστήριον τοῦ τελευταίου τούτου, ὅστις ἐποιήσατο αὐτῷ πανηγυρικὴν ἀλθῶς ὑποδοχὴν. Συνδιελέχθησαν ἐπὶ μακρὸν παρατάσσοντες ἀριθμούς, ἐξετάζοντες χάρτας, μελετῶντες βιβλία περιγηγέσεων. Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ὁ Χριστιανὸς μετέβη μόνος παρὰ τῇ ἀδελφῇ ὅπως συμβουλευθῇ αὐτῇ πρὶν ἢ εἰπῇ τὴν τελευταίαν λέξιν.

— Ἐρχομαι νὰ σοὶ κάμω μίαν πρότασιν, εἶπε. Πῶς σοὶ φαίνεται μία ἐκδρομὴ μέχρι Λουξόρ;

— Μέχρι Λουξόρ; ἐπεφώνησεν ἐκείνη ἐκπληκτος. Νέον ὅλως τὸ πρᾶγμα, ποτὲ δὲν μοι ὠμίλησας περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι κάπως δυσχερές.

— Ναί, ἀλλ' εἰν δύναται τι ν' ἀνορθώσῃ τὴν ὑγίειάν μου, θὰ ἦναι τοῦτο δίμηνος διαμονὴ ἐν τῷ Νότῳ. Τὸ ταξιδίδιον τοῦ Ἀνω Νεῖλου πολλοὺς ὁμοίους μου δυστυχεῖς ἔσωσε· μόνος μετὰ σοῦ δὲν ἠδυνάμην νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου· ἀλλὰ σήμερον, ἔχων τὸν Σενάκ . . .

— Καλὰ, ἀγαπητέ, ὑπάγωμεν εἰς Λουξόρ. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου, τὸ γνωρίζεις· χάριν τῆς ὑγείας σου εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μου ἀδελφὴ, εἶπεν ὁ νέος καταφιλῶν τὴν Θηρεσίαν. Γνωρίζω τὴν πρὸς με ἀφοσίωσίν σου· ἀλλὰ πρόκειται νῦν . . . περὶ ταξιδίδιου κάπως ἐξαιρετικοῦ· θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ ἐπὶ πλοίου ἰδικοῦ μας μετὰ σκευῶν καὶ ἀποσκευῶν, μαγείρου, ὑπηρετῶν, διεργμινέως . . .

— Καλὰ! Ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔκαμα μερικὰς οἰκονομίας, ὑποθέτω τοῦλάχιστον· ὥστε μὰς ἐπιτρέπεται μία μικρὰ ἀδωτία, ἂν σε εὐχαρίστη.

— Ναί, ἀλλὰ πρόκειται περὶ τοῦ Σενάκ· φυσικῶς τῷ λόγῳ θὰ τὸν συμπαραλάβωμεν· ἐπὶ τούτου λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἔχω τὴν γνώμην σου, διότι ὅσον ἄνετος κἂν ἦναι ἡ δαχαβία μας, θὰ ἦμεθα κάπως ἐστοιβαγμένοι, ὅπως σχεδὸν ἐν ἀεροπλοίοις. Τέλος πάντων, ἀποφασίζον. Ἐὰν εἴπῃς ὅχι, ὁ Ἀλδέρτος θὰ λάβῃ ἄλλην ὁδόν, ἐπιτομωτέραν ὅμως καὶ πρὸς ἀπλὴν ἐκδρομὴν.

— Ὁ κ. δὲ Σενάκ θ' ἀναχωρήσῃ καὶ ἄνευ ἡμῶν; — Βεβαίως· νομίζεις ὅτι περιγηγῆς ὡς αὐτὸς δύναται νὰ σταθμεύσῃ ἐν Αἰγύπτῳ ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιδιαβάξῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Καίρου;

Ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιαν ἐξεπλάγην τὸ πρῶτον, διότι οὐδόλως ἐνόει τὰ σχέδια τοῦ Ἀλδέρτου· εἰτὰ ὑπηρεθρίασεν, ἀναπολήσασα τοὺς ἐνδοιασμούς, οἵτινες ἐκράτησαν αὐτὴν ἄγρυπνον τὴν νύκτα. Οὔτε ρωμαντικὸς, οὔτε ἀφωσιωμένος, ἀλλ' ἁπλῶς ἰδιότροπος καὶ περιεφρὸς ὁ νέος ἐκείνος! Ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἐαυτῆς, ταχέως θὰ ἔδιδε τὴν ἀπάντησιν, ἔστω καὶ μόνον ὅπως ἀποδείξῃ εἰς τὴν μίστρες Κράου πόσον ἤξιζε τὸ διαγνωστικὸν αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἠδύνατο ὁπωδιόποτε, ἂν μὴ νὰ θεραπεύσῃ, τοῦλάχιστον ὅμως νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανοῦ. Πῶς λοιπὸν καὶ νὰ διανοηθῇ κἂν

νὰ παρακωλύσῃ αὐτὴν ἀρνούμενη; Ποίαν εὐθύνην θ' ἀνελάμβανε καὶ ποίους ἴσως θὰ εἶχεν ἐλέγχους συνειδότης!

— Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν προτέρων, εἶπεν ἡ Θηρεσία. Δὲν εἶχες ἀνάγκην νὰ μ' ἐρωτήσῃς· ὁ κάματος δὲν με πτοεῖ· μένει τὸ ζήτημα τοῦ πρέποντος ὡς πρὸς τὴν συνδιαίτησιν, ἐπὶ δὲ τούτου εἰς σέ, καθὼς ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας, ἀπόκειται ἡ ἀπόφασίς.

— ὦ! ὅσον δι' αὐτὸ γνωρίζω τὸν Ἀλδέρτον· δὲν εἶναι ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς σου. Ἀλλὰ θὰ με περιμένῃ· θὰ τῷ εἴπω ὅτι δύναται νὰ παρασκευάσῃ τὰ πράγματα· ἅμα τοῦ πλοίου εὐρεθέντος ἀναχωροῦμεν.

Μετὰ μικρὸν ὁ Σενάκ ἔτρεχεν ἐπιβαίνων ὄνου πρὸς τὸ παλαιὸν Κάϊρον πρὸς ἀναζήτησιν εὐρείας καὶ ἀνέτου δαχαβίας. Παρακάμπτων τὰ κατάφορτα ὑποζύγια τῶν βοῶν καὶ τὰς καμήλους ἐπεσκόπει τὴν ὁδὸν μετὰ προσοχῆς προσκόπου εἰς ἱπποτον ὑπερρχομένου χώραν, ἀλλ' οὐδὲν ἀνεκάλυψε γυναικεῖον ἀλεξήλιον δυνάμενον νὰ πτοήσῃ αὐτόν. Τὸ ἐσπέρας ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον τῶν Κιλλιαν διὰ τὸ γεῦμα, ἐχαιρέτισε τὴν Θηρεσίαν, ὥσει οὐδὲν ἀσύνηθες μεταξὺ αὐτῶν ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐπισυνέβη καὶ ἐξ ἐφόδου ἐξέβηκε τὰ διαθήματα αὐτοῦ.

— Ἐρχομεν, εἶπε, δαχαβίαν ἰσομεγέθην πρὸς φρεγάταν· οἱ Ἀγγλοὶ μὰς τὴν ἀφῆκαν διότι ἔνεκα τοῦ βάρους αὐτῆς δὲν δύναται νὰ προβῇ πέραν τῶν Θινδῶν. Τὸ πλῆρωμα εἶναι ἐτοιμὸν, ὁ διεργμινεὺς ἐπίσης, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται διὰ τὰς προετοιμασίας δύο ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν θὰ μὲ ἴδντε.

Καθ' ἅσας τὴν ἐσπέραν οὐδεὶς ἄλλος ἐγένετο λόγος εἰμὴ περὶ τῆς προσδεχοῦς ἐκδρομῆς. Ὁ μαρκήσιος ἐφαίνετο ὥσει οὐδέποτε ἐκ βηχὸς παθῶν, τῆς δ' εὐθυμίας αὐτοῦ θῦμα ἦτο ἡ μίστρες Κράου. Ὅτε ἡγεῖροντο τῆς τραπέζης ἡ τάλανα γυνὴ ἦν ἡδὴ ἐκφρων ἐκ τρόμου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ διαγραφισῶν εἰκόνων τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν κινδύνων, οἷοι ἀνταρσία τῶν ναυτῶν καὶ σφαγὴ τῶν ἐπιβατῶν· ναυμαχία μετὰ τῶν κροκοδείλων· ἄμυνα κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ρινόκερων· ἐνοπλὸς ἐπίθεσις τῶν παροχθίων ἡγεμονίσκων ὀρεγομένων λευκὰς δούλας διὰ τὸν γυναικωνίτην αὐτῶν· ἐκτὸς δὲ τούτων πάντων ἡ στενωπάτη μετὰ τῶν σκορπίων καὶ τῶν ὄφεων οἰκειότης. Ὁ Ἀλδέρτος ἀνταπάντα εἰς ταῦτα μετὰ πολλῆς σοδαρότητος, καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Κιλλιαν ἐγάλα ὅσον ἀπὸ ἐτῶν δὲν εἶχε γελάσει. Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, τὸ μελετώμενον ταξιδίδιον οὐδόλως πλῆον αὐτὴν ἐτάραττε, καὶ μάλιστα, εἰς τις αἰήτης τῇ ἔλεγεν ὅτι ἔδει νὰ ἐγκαταλειφθῇ, θὰ ἠσθάνετο ποίαν τινα ἀπογοήτευσιν.

ΣΤ'.

Τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἡ Νέεθους ἦν ἐτοιμὴ πρὸς ἀπόπλουν.

Ἡ δαχαβία αὕτη ἦν ὁμοία πάσαις ταῖς ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, ἐλαφρὰ καὶ ὀξύπρωρος ἄκατος, πεπλατυσμένη κατὰ τὴν γῶραν καὶ προσκύπτουσα εἰς τὸ ὕδωρ, κατάλευκος μετὰ ζωηροτάτων κυανῶν ποικιλιμάτων. Μῆκος ἔχουσα ὀγδοήκοντα ποδῶν ἔφερε κατὰ τὸ πρω-